

Gymnázium Jána Adama Raymana, Mudroňova 20, Prešov 080 01

Spomienka

Školská slohová práca

(Umelecký opis)

Meno a priezvisko: Sofia Mavrodieva

Trieda: 2.C

Školský rok: 2019/2020

Ilustračný obrázok

Jedenásty november. Jedenásta hodina predpoludním. Pietny hlas trúbky v B dure. Minúta hlasného ticha a stále horúce slzy. A namiesto gombíka vlčí mak. Krehký kvietok s hlbokým svedectvom živým ako spomienka na udatných hrdinov.

Prečo práve mak? Prečo nie ruža alebo karafiát? Pretože kdesi ďaleko v krajine galského kohúta sú polia, ktoré okúsili ľudskú zlobu a vedeli by rozprávať viac ako učebnice dejepisu. Pôda napitá mladou krvou a obťažkaná železom už nevydáva svoje plody, už nevie, ako sa rodí chlieb. Červený rubáš krvácajúcich tiel vymenil závoj ohnivých symbolov utrpenia. Ich lupene sa v hrejivom vánku chvejú sťa ruky vojaka čakajúceho na povel k útoku. Divo bijúce hromy a blesky rozbúria krvavé more, stonka sa láme a on padá, prúdy krvi stekajú po tvári. Búrka zúri, neľútostne kosí ďalšie kvety. Ach, ako dlho to ešte potrvá, koľkí ešte padnú, koľkí osirejú? Milosrdné slnko nakoniec rozoženie mraky, hojivými lúčmi hladí ustráchané duše a privoláva ich k sebe.

Prišla jeseň, život na lúke už odkvitol. Večný pokoj, ticho, žiadne správy. Lež niekde v diaľave niekto stále spomína. Zostali už len oči plné slz. Svoju hlavu, časom a ťarchou zmenenú, k zemi skláňa ako tá makovica. Jej oči roní slzy neutíchajúceho žiaľu, ktoré padajú na vyprahnutú hrudu ako semienka. Nevrátia sa nám už naši padlí synovia, len živá bolestivá spomienka.

Duša vojaka stratená v čase blúdi medzi spomienkami, hľadá do neznáma a kráča v ústrety žiarivého Dobra, preč od Zla a skazy, ktorá ho zahubila. A my si s vd'akou, pokorou i úctou k mladej obeti, ktorá nám dala pokojný dnešok, pripíname na hrud' mak ako spomienku.